Mayos per Cols.

397

Mayos per Cols.

Pessa en un acte.

Personas.

Manet
Pietat
Eusebio
Conchita
D. Bernat
Camilo

Interior de una botiga de passamaner. Porta vidriera al fondo en la que si veurán com per mostra, cordons, sarrells &. A la dreta el taulell aparadors y demés accesoris propis del ofici, y á l'esquerra dos portas laterals que figuran ser las destinadas, una al cuarto del treball, y l'altre la que comunica á las habitacions internas de la botiga.

Escena 1.
Manel y Eusebio

Man. ¿Ja 'ts acabat el sarrell
de la senyora Mariana?

Euseb. Falta cosa de una cana

Man. Si vamos aço ja's vell
no penho jo, may s'acaba
¡sis setmanas ja fa avuy!
¡y que 'ts mayxó!

Euseb. (ap) Uy, uy, uy, uy

Man. Cregas que no m'ho pensaba
si l'ofici no t'agrada
parla clar, digasme prou
jo buscaré fadrí nou
y tu búscat senmanada

Euseb. (resolució) Avuy mateix, que vol ferhi
per tots dos será millor

Man. Açó si d'orgull, pitjor
que un freçó de ministeri.
(befa) ¡com l'home's tan bon feyner
te tal llestesa y mestría...

Eusebio no estranyarà
ab el temps veuret barber.

Euseb. Tot es treball, ja li he dit
(paran la mà) els quartos y s'acabó

Man. ¿Quartos? (indicant poch seny) Deute passa bo
prou, prou que n'ts d'aixerit
jo no't donaré una malla
que no acabis el sarrell
sempre 's sol venir 'l rampell
quant la casa mes treballa. (Cm.t)

Escena 2.
Dit y Conchita.

Conchit. (tocanlo de l'espatlla) Ola, que estás pensahin
ab, ¿no estás per mi tampoch?
(miransel) ¡verge pura! que estás groch
que tens, vull sabé 'l motiu.

Euseb. (airat) ¿Saps que tinch? (fort) un redimoni

Conchit. (Junto) ¡Ah! m'ts espantat cap d'ase

Euseb. Avuy m'n vaig de la casa
¿ho sents? m'n vaig

Conch. (Sorpresa) Sant Antoni
y ara, ¿ que ho dius de debó ?
per mi, t'en falta un arrel.
Euseb. Quant vinga 'l senyó Manel
ja sentirás la causó.
Conchit. ¿ Y aqueix es l'amor que 'm tens ?
vamos tots sou lo mateix
dels homens noy...
Euseb. Ja 's coneix
que 'ts molt nena; ¿ no comprens
seguir aquí 's imposible ?
Conch. Esplicat vejam perque
Euseb. Conchita tu saps benbé
que 'l teu tio es insufrible
sempre m'está regañyant
repetint que so maymó
y noya ya veus que aço
es un modo estravagant
y además bastant impropi
no donanli jo motiu
Conch. Es vici d'ell, ca, aço ho diu
per ferirte l'amor propi.

com que ven el teu neguit

Euseb. He acabat ya la paciencia

Conch. Mes solen dir que l'ausencia
es la mare del olvit.

Euseb. (Amorós) No 'ts vist en florit verger
sobre pintadas floretas
abellas vagar inquietas
bebent son néctar ab pler!
¿no 'ts vist com dels calzers purs
de las flors prenen substancia
sens que perdin sa fragancia
ni perjudiquin son curs?
no 'ts vist tambe per l'espay
com se elevan ufanosas
ab l'esencia de las rosas
que no 'ls hi negan já may?
¿no 't sembla pujan al cel
sa delicada ambrosía
quant ab amor y porfía
van á fabricar la mel?
Pues també faré com ellas
¿y si durant nostre ausencia
pendré del treball l'esencia

com de las flors las abellas.

Conchit. Si's com dius....

Euseb. Ara m'n vaig
á enllestir aquell sarrell
y despues faré el farsell
pues quant vinga sens compaig
li demanaré la paga
fora mourer mes tabola

Conchit. (ap) Per lo menos m'aconsola
que no vulga estar en vaga.

Euseb. (despido) Vaja, hasta luego aixerida

Conchit. (Amoroza) No m'olvidis, pensa en mi

Euseb. + ¡Olvidarte?... no está en mi
ton amor saps que's ma vida.

(Al despedirse ho fan tirarse petons vulgarment dits á la francesa. Eusebio entra al cuarto destinat al treball.)

Escena 3.

Conchita

Ben mirat, ¡pobre xicot!
com sempre li va'l regamps,
cansadíssim de ser gent
punte en blanch se'n vol anar.

Si 'b mi passa lo matiy
en bona fe no se may
quant es que 'l guanyo ó que 'l perdo
y encara lo mes estrany
es que essent lo meu tutor
ja may sisquera ha indicat
com están los meus asumptos
ni se encara el capital
que 'l papá que 'n pau descansi
al morir me va dejar.

Escena 4.

Dita y Manel: aquest últim entra per la porta del fondo ab la cara enmascarada y un tronxo ó fulla de col penjant de un fil en los faldons de la levita)

Man. Conchita
Conchit. ¡Que mana?
Man. Cuita
porta aygua en el ventamans
Conchit. (rient) ¡Quina cara, je, je, je.
no 'n va poch d'enmascarat
Man. (furiós passejantse á grans passos de un cantó al altre de prosceni.)

Sor ha tingut de sas camas
que si 'l puch arrepplegar
me li feya un fart de llenya
que 'm sembla

Conch. (grans rialla) Ja, ja, ja, ja
cada dia s'n lleva un

Man. Encara m'empiparás

Conch. (continuan rien) Ja, ja, ja porta la llufa

(trayent) miris un tronço penjat

Man. (fort) Fes lo que 't dich, porta l'ayqua
avans no 't tiri pel cap
algun diumentre (Conchita obeyeix) es ben cert
lo ditxo dels catalans
quant ve bona may ve sola
¡ah si fos autoritat!
ya 's perdrian com cent balas
uns costums tan chabacans.

Conchit. (Id. atabugana y trebollada) Aqui te l'ayqua

Man. (rentanse) Es bonich
quant un hom va sens pensar
y molt tranquil pels carrers
vinga un ximple per detrás

y seus com va ni com costa
ab un drap ó quant pit, paf,
li deji la deji la carta negra
com una pago, ba, be... (ajupcame)
(pausa) ¿y ahont es aquell tarambana?

Conchit. ¿Vol dir l'Eusebio?

Man. Está clar

Conchit. Acaba l'sarrell

Man. Catpassa,
ya lo sapts que aixy s'en va?

Conchit. Si vosté 'l qui no muda
de fadrí, no'n tindrá cap.

Man. (Exaltantse) Es á dir, que contra mi
tots vos haben conjurat?

Conchit. Ja veurá si fer justicia
se li figura tan mal....

Man. (furiós) No se quin sant me deté,
ves, vesten del meu devant
no'm provoques á que fassa
fora de mi un disbarat
desagraida, aquius pagas
lo que faig per tu

Conchit. (descarò) ¿Que fá?
Man. (crit fort) Vesten dich.
Conchit. M'n aniré
quant me donga l' que'm pertany
y desde avuy li exigeixo
esplicacions mes formals
vull saber lo que disposa
lo testament del papá
Man (entre enfadat y confós) Exigirme á mi (ap) Deu meu!
(ap) axo no va be (alt) ¿tu sabs
lo que dius Conchita?
Conch. Prou
Man (aumentán la veu á medida que observa la turbació de Conchita)
Pues está á la meba má
el donarte ó no cap cuarto
segons t'aportis ¿que tal?
y ara 't dich, si un altre día
me provocas, s'acabat
et tancaré en un colegi
fent del teu dot caritats.
Conchit. (ap. pensativa) Jo estich fresca, es ben estrany...
Man. (ap. satisfacció) Ja s'amansa (alt) alsa, alsa á dins
(imperi) y molt cuydado, veyam.

Escena 5.

Dit y D. Bernat.

D. Bern. Bon dia sen yó Manel
Man. Ola D. Bernat ¿que tal?
D. Bern. ¡Psé! com aquell menos mal
molta caló
Man. Un temps crüel
D. Bern. Sino que habent de venir
avuy per aqueix vehinat,
de prompte m'he recordat
que li dech un compte
Man. ¿Si?
y tan gros com deu ser ¡he!
D. Bern. Sia gros sia petit
ja ho sap pago tot seguit
Man. Vegam (registre el compte en el llibre) Deu rals
D. Bern. Aqui 'l, té
y en pau
Man. ¿Que vol un recibo?
Bern. Vosté mateix, may fa nosa
encara que 's poca cosa

tots els documents arxivo.

Man. (donanti el recibo) Si 's servit

Bern. Gracias

Man. De res

D Bern. ¿I la noya?

Man. No 'm parli

no se pas com esplicarli

(baixant la veu) em pasa un cas....

Bern. I com es?

Man. (Reservat) Es assumpto delicat

que 'm priva fins de dormí

Bern. Pues home descansi 'n mi

no sap que jo so advocat!

Man. Prou, prou que ho se y dels necsvells,

(donanti una cadira) ja veurá fasi 'l favor

Bern. Digui, digui, sens temor

tal volta los meus consells....

Man. (examinant totas las entradas, y ajustant las portas)

Com deya, tornan al cas

vosté sap que so tutor

de Conchita

Bern. Si senyor

Man. El seu papá D. Tomás
va fer un testament clos
en el que nombra pubilla
com se suposa, á sa filla
y com home cautelós
puig la noya era petita
tutor á mi

Bern. Mólt ben fet
aço se'n diu ser discret
tot menor el necesita

Man. Bueno fins aquí está be
no son aquets los apuros
va dejar uns deu mil duros

Bern. Son d'ella

Man. Be prou que ho se
mes jo, com d'aquets diners
vaig comprar paper d'Estat
y cada dia ha bajat
essent un negoci advers
ella avuy major de edat
me demana comptes

Bern. Ja.

Man. Aquí está 'l cuento, que faig?
per de prompte l'amenasa
de tancarla si 's propassa
m'ha sortit be

Bern. Bon ensaig

Man. Li he dit també que dejaba
ordenat lo testament
obés segons mon intent
si ella 'l ni mal se portaba.

Bern. A fe de mon son astut
mes no 's pas el medi, ca,
ella quant menys voldrá
llegirlo y tiruritut.
millor será una altre cosa.

Man. (interés) ¿Qué?

Bern. (despues de pensar un ratu) Inventar un testament
pot constar: primerament,
(el difunt com se suposa)
que fa hereva á la Conchita
y despues, que 'l patrimoni
dot cas de son matrimoni
vosté 'l goberni; axí evita

sapiga res del paper
y se surt del compromis

Man. No'm desagrada

Bern. Es precís
aqueix es lo meu parer
salvat aço, 's necesari
casarla prompte

Man. Oh, be si
já ho diu vosté pero, ¿ab qui?

Bern. Ab aço no ha de pensarhi
tinch un nebot que per cert
li ve com l'anell al dit
es un xicot aixerit
no's lletg, pero tan distret
que may pensa en lo que fá
si ab ell casarla pogues,
tot aço no fora res.

Man. Ho dexo á la seva má
(indicant reserva) ey, sobre tot....

Bern. ¡Vol callá?

Man. Vull dir... ¿sap? que no's prudent

Bern. No te vosté 'l testament

Man. Si senyo

Bern. Me 'l pot dejár
y mentres jo l'examino
vosté la noya prepara
mira, observa y repara
per mor de Deu ab mólt tino

Man. (entreganli l'testament) Tendí cuydado de tot

Bern. (aixecanse) Entens donchs

Man. Está be

Bern. (ab veu baixa) D'aquí un ratet tornaré
acompanyat del nebot.

Escena 6.

Manel y Eusebio

Man. Si logrés sortí del pas
ho desitjo 'l un antel...

Euseb. Escolti senyó Manel

Man. (sorpresa) ¿Qui es? ah, tan matexí t'u vas?

Euseb. (entreganli) Si senyo aquí te 'l sonell

Man. (examinanls) Veyam, veyam, está be
aquí va la paga te,

(donanli diners) ya estem en paus poch cervell.

(vejent que no's mou) ¿no's axó? ¿

Euseb. Si, ara voldria
ferli present...

Man. (Contrariat) Vaja acaba
(ap) si gayre corda 't donaba
Vasem toch si avuy n'exia
Euseb. Que jo estich enamorat
Man. (Sequedat) Bon profit
Euseb. (indicant el cor) Tinch aquí escrita
la paraula de Conchita
Man. ¿Tu? (fort) may
Euseb. (flema) ¿Que 's algun pecat?
Man. Vesten noy en nom de Deu
y aquí no hi vingas
Euseb. ¿Perque?
Man. (furiós) Perque 't juro que si ho se
sabrás qui so
Euseb. ¿Que pareu?
Man. Trauret tot seguit d'aquí
al so de la mitja cana
pimplet, gandul, tarambana
(indicant la porta) alsa, ja't saps el camí

Escena 7.

Eusebio y Piedad. (que entra per la porta del fondo ab un gran cistell al bras y un mocador á la má ple de verdura.)

Pied. ¡Punyal! estich reventada

(Pren assiento dejant los mencionats objectes, sobre 'l taulell, esbufegant y aixugantse 'l suor)

Quina caló ave-maria
ay, dichosa boqueria
y que m'en tens d'embafada
tot son soldats, assistents
y minyonas festejant
alló no 's plassa es encant
de cistells y pretendents.
(á Eusebio) Ola, ¿que fem festa avuy?

Euseb. (sech) Si senyora

Pied. Hi ha un gavell

Euseb. Com m'he fet rich fent sarell
plego mestressa.

Pied. ¿Si? uy
¡que estem cremats! ¡ah home digas
¿perque estás tan resentit?

Euseb. Perque prop del seu marit
no estan be, ni las formigas
Pied. Per desgracia ho se be prou
son geni no te passera
¡vint anys! que tinch una fera
per espós
Euseb. (cap) Ja ho se que 't cou.
(despedinse) en demés, si en res so bo
jo ho saps: Carbassa diset
Pied. (suplican) No t'ni vaigis
Euseb. Cá barret
no 'm convé á mi 'l seu senyó
(Entra al cuarto destinat al treball.)

Escena 8.

Dita despues Manel
Pied. Endevant cada vuyt dias
fadrí nou: no profundisa
els muda com de camisa
y total per tonterias
Man. (dedeny) ¿Ja ts aqui?
Pied. Si ya so aqui
capritxós, pimplet, tanoca

Man. ¿També tu t'ls tornat loca?
Pied. ¿Tu 'ts el loco sach de vení
(ab viveza) pel teu geni, ningú aguanta
aquí á casa ni dos mesos
pel teu geni, sempre ofesos
tens los fadrins: no adelanta
pel teu geni la botiga
la mallor parroquia ens fuig
pel teu geni som rebuig
de thotom, Deu ens castiga
no tenim amich aquí
ens critican, ens senyalan
ens retallan y propalan
el teu geni insoportí
Man (burlament) Patim, patam
Pied. (despreci) Ves allá
Man. (imperi) Si t senthos mes...
Pied. ¿Si?
Man. Viton
Pied. Cosas d'el seny to ni son
Man. (cuadranse) Mira...
Pied. Veyam que fará

Man. Et planto un revé.

Pied. Veyam

× prou t'inflo ~~als morros~~ la cara un pam

(Manel pren una cadira y Piedad el cistell)

Man. (fort) A la cuina á rentá plats.

Escena 9.

Dits. D. Bernat y Camilo (vestit molt estrany)

Bern. (ap. á Camilo desde l'portal) Ja sabs com havem quedat

Man. (ap) Quina dona

Pied. (ap) Un bon fadrí...

Bern. (entran) Vaja ven, já som aquí

Man. Avant, avant Don Bernat

Bern. La senyora, ¿qué's l'esposa?

Pied. (ap) Per desgracia

Man. (disimulo) Sí senyor

Camil. (fent cortesía ridícula) Celebro

Man. (ap. á Piedad) Será millor

vajes dins, que aquí, fas nosa

Pied. (ap) ¡Y que'n tens de poch senderí!

que vindrá á seaquet misteri

ah, já hi caych, un fadrí nou

Bern. (ap. á Manel) ¿Y ella que ha dit?

Man. (ap à Bern.) Hi convé
Bern. Ja ho veu la sor eny convida
es guanyada la partida
Fred. (ap) Jo aquest enredo sabré

Escena 10
Manel, Bernat, Camilo
Euzebio

D. Bernat. Aqui te 'l jove
Man. Ah, ¿es aquet?
no 'm sembla mal.
Bern. Axó no
ni responch, es bon minyó
no te mes que 's molt distret
Man. Axó ray (examina las portas) ¿y el testament?
Bern. D'axó vull parlar
Man. Si, si
Euseb. (treyent lo cap ab molt tino) (ap) Ola, hi à consell aqui
¿quin deurá ser son intent?
(de puntetas per no llamar la atenció s'amaga detrás del taulell.)
Camil. (ap à D. Bernat) ¿I la noya?
Bern. (ap à Camilo) Be home, espera
Man. (despues de tancar las portas) Ja estem sols
Bern. Anem al grá

(Ensenyantli 'l testament original) Aquet ya 'l podrá cremá
com es clos no hi á quimera

(Camilo despues d'anar y venir surt per la porta que comunica á
las habitacions internas) aquest altre, es el que he fet
per llegirli.

Man. (interés) ¡Si! veyam
Bern. (donantli) En ell, salvo pam per pam
l'asumpto.

Man. (despues d'examinarlo) Está mólt perfet.
Bern. Donchs bueno l'original
mirí li dexo aquí sobre (sobre 'l tauléll)
que li sembla la nova obra.

(Man. (á midida que va llegint) Mólt be, bravisim, cabal.
Eusebi (ap. treyent el cap: indignació) Quanta infamia viva Deu
¿y aquesta 's la gent de be?
¡Pillos, jo destorbaré
vostres plans. (s'amaga)

Bern. No donar peu
á investigacions

Man. Ja may
(irónich) soch duenyo y obro 'b justicia

Eusebi. (vejentlos distrets y apoderantse del testament que han dejat sobre 'l taulell)

Engl. (ap) Pues no 'i valdrá la malicia
jo poden fer axó ray
(Ab la precaucio anterior entra altre volta al cuarto del treball sens que llo notin)

Escena 11.

Manel, Bernat, Piedad y Camilo.

(Mentre, els dos primers enrahonan en secret Camilo surt perseguint á Piedad fentli l'amor creyentla Conchita)

Camil. (ab pasió) Per Deu, no'm sigas gasmonya;
mon ferm amor no't conmou?
Pied. (desprecí) Vaixí á mar sino 'n te prou
insolent poca vergonya
Cami. (Agenollanse) Vida meba, fins rendeixo
als teus peus ma llibertat
Pied. (indicant borrachera) ¡Que n'está d'enlluernat!
Camil. Hermosa...
Pied. (giranse d'esquena) Per tot te dexo
Camil. (Seguintla) Si jo segueixo tons pasos
com la nit segueix al dia,
es perque sempre 't voldria
aquí, entre los meus brasos
(forte abrassada)
(Chiscle de Piedad que rechassa á Camilo ó forsa hasta el punt de ferlo caure.)

Camil. ¡No m'estima!

Man. ¿Que 's axó?

D. Bern. (disculpando) Y veigi no ho fa 'b malicia

Man. Prou que 's veu, no desperdicia

per el temps

Bern. Ca, distracció.

(ap á Camilo) homa, homa, no 's la senyora

ves disculpat queda be

Camil. (dirigintse á Manel en lloch de ferho á Piedad)

(agenollantse) Mestressa, poch sap vosté

quant el pesar me devora

jo equivocat....

Pied. (ap) Vaja 's boig.

Bern. Sempre distret fent tontadas

Pied. Y es distreu per da abrassadas?

× refumoll! no 'm fa pas goig.

Man. (ap) Mallor será Don Bernat

que entrem dins

Bern. Val mes si, si

Camilo quedat aquí

Pied. (ap) Jo 'l seguicijo està acabat

Escena 12.

Camilo y luego Eusebio

Camil. Ja no puch resistí més
si ella mon amor sabia
veyam perque no venia
si jo veurersla poguéj...

Euseb. (ap.) ¿Qui's aquet?

Camil (topan ab Eusebio) Gracias á Deu
ya t'esperaba 'b tristesa

Euseb. (ap.) M'agrada per la franquesa
ya soch aquí ¿qué voleu?

Camil. (Ab pasió) Vull que 'm curis la ferida
que aquí 'l cor ab te hermosura
m'has inferit, y em tortura ×

Euseb. Ho veig y em semble mentida
un Don Quijote va en dansa
en aquest sigle je 's prou
(ap) si 'm pendrá aquet cap de bou
per un altre Sancho Panza
pobre xicot no está bó
company, vos han enganyat

Camil. (Confus) Ay dispensi atolondrat

pensan ab ella...

Euseb. Minyó

ignoraba vostre cita

Camil. Es que jo m'encench d'amor

diguenme, feume el favor

¿saben ahont es la Conchita?

(distret desfá 'l mocador del coll ó corbata de Eusebio, juga 'b ella un moment y despues si moca)

Euseb. (interc.) ¿I perqué la demanen?

Camil. (ap) Com no 'm compren m'es ingrata

Euseb. (incomodat) I se 'n moca 'b la corbata

deu ser boig, ¡mestre! porten (li pren d'una revolada)

Camil. (pren un tamboret y va de un cantó al altre 'b ell penjat al braç)

Son dot, ¿que m'importa á mi?

mentras siga jo felis

Euseb. (ap) Ah, ja ho entench; es precis

que la vegi

Camil. (dejant el tamboret) Ferm aqui

(Se treu la levita y la deja á terra: va per assentarse y ho fa fora del asiento cayent á terra)

Escena 13.
Dits, Conchita y Piedad)

Pied. (ap á Conchita) Quant jo veig avuy en dia
las minyonas empolvadas
com si estesin preparadas
á sufregirse, ls daria
unas surras.... que son bestias
las vellas, ben poch guanyen
y las guapas, fins perden
la guapesa ab tals molestias.

Conch. Com es moda....

Euseb. (ap) No ve sola
mes no importa, tindré l goig.

Pied. (reparant en Camilo que está llegint) ¡Encara's aquí aquell boig!

Conch. ¡Quin boig!

Eusebio (baixant la veu) Conchita

Conchita (sorpresa) ¡Ah!

Pied. Ola, ola
tan mateix eus vols dejar
No sap lo que faria!

Euseb.

Pied. No

Piedad. (despres de escoltar lo que Eusebio li diu à l'orella)
¿Vols dir que parlan d'aço?
ves si la voldrà casar...

Euseb. Cregúm

Pied. Ca

Euseb. Donchs que ho digui ella

Pied. (à Conchita) ¿Y aço 's cert?

Euseb. Que no ho coneix!

Conchit. No sols ho vol, ho exigeix
com l'advocat l'aconsella

Euseb. (bajant la veu) L'interès mou son intent
els fa sed d'aquesta l'dot
y han tramat aqui un complot
inventan un testament

Pied. ¡Ay els murris!

Conchit. No m'ho creya

(Camilo badalla)

Pied. ¡Vaya un marit!

Conchit (repugnancia) ¡Uy quin asco

Pied. Bet aqui perque à mi 'm deya
que m'estimaba allavors

Camil. (plegant el diari y parlan sol)
Bravo enterats jà ho sabem

ópera-bufa á Betlem
y al Tivolí, las curanta-horas.

(Fa un cigarro y distret se trau el relotje que creyentlo una mistera y frega el cigarro com si fos un misto)

¡quins mistos! mes bons son desca
te dorcs (llensa cigarro y relotje)

Ped. Conch. y Euseb. (vienen) Ja ja

Camil. ¿Qui s'n riu!

Ped. Prou me sembla que 'l llegim
el pendrá per aygua fresca

Escena 14.

Dits, Manel y D. Bernat

~~Camil.~~ (ab despit) Si algú de mi creu burlarse
recullí 'l guant (els tira el sombrero)

~~Bern.~~ Bo ya hi som

Man. (cridant) Es á dir que á casa meba
s'ha convertit en un born.
(á Ped. y Conchit) aqui no hi tenim la feyna
(á Eusebio) y tu, 'l carré ¿sens ningú?

Camil. (ap) Ella'm deu teni 'l sombrero
la levita y... (Entra dins)

Bern. Sobre tot
no s'incomodin
Conchit. (Pesar) Deu meu
Pied. (ap) Jo trino
Euseb. (recullint el trastets de Camilo) Bons son els dos
Man. (furiós) Eu veig á insultarme á casa
Euseb. Vosté que á tall de bul·ldoch
m'aborda sols perque estimo
la noija que'm correspon
Pied. Molt ben dit (á Conchita) no vulgas simple
Euseb. Sino que ho digui (á Conchita) ¿no'm vols?
Man. Res m'importa, afora, afora,
Pied. (interposanse ab firmesa) No's mourá
Man. (prenent la mitja cana) Bahu! l'mon
sempre es l'esca del pecat
Pied. I tu l'orga de raboris
Conch. (Angustiosa) Ho s'acaloria, Deu meu
perque moluen tan soroll?
Bern. (Disgustat) I tal, sino val la pena
Conchit. Sosegúinse, escoltin tots

si l'estat del matrimoni
es com m'han pintat, ditxós
pels fiels esposos que viuen
com reclosos dins un cor
no gosarán de tal ditxa
los que á disgust esclaus son
de conseguent no 's molestin
ni s'incomodin tampoch
com que l'Eusebio m'estima
sols vull ab ell per espos

Fed. (á Manel) Tornahi veus!

Bern. (á Condita) ¿ I el testament?

Euseb. (ensenyantlo) Aquet, aquet es el bo (Sorpresa general)

Man. (ap.) ¡ M'ha ben xafat la guitarra !

Euseb. La conversa de tots dos
he sorprés de "cabo á rabo"

Bern. (ap. á Manel) Senyo Manel, que fa 'l boig!
¿no l'ha cremat?

Man. (ap. á Bernet) ¿ I qué 's pensa,
Que so algun inquisidor?

295

Euseb. (ap. à Manel) A vosté 'l perd la codicia,
y els consells d'aquet senyó.
(alt)

Bern. Sino fos perque 'm fas llástima
et prometo que ...

Euseb. Prou, prou
si li serveix la carrera
per enredar axí 'l mon,
quants imitin sa doctrina,
desde ara no dupto jo
que bogarán per l'ensanche
de presidis y presons
puig sempre y quant els convinga
per l'enveja ó l'ambició
sabrán fer desaparexer
de las noyas fins el dot
encenar com he fet ara
odi, malicia, y rencors
inventar testaments falsos
com el que ha dat al senyó (indicant à Manel)

Bern. (ira) Mira...

Euseb. (serenitat) ¿Qué?

Bern. (avergonyit) No discuteixo

sino 'l homeny com "il fo."

(~~Gra estrenando dins~~)

Pied. (~~tieto~~) ¡Jesús!

Conch. Quin mico

J. Man. Endevant

Bern. (ap) Sempre axims fent naps per cols

Euseb. Veyam que ha fet aquell simple

Bern. Distret tal volta....

Man. Jo 't foll

Don Bernat es massa creu

tanta y tanta distracció

Pied. Si 'l casa, prou algun dia

sentirem contar pel mon

que á escanyat distret la dona

pensanse ferli un petó.

(Entran novament Eusebio y Camilo: aquest últim vesteix la levita de Manel pero ficada al revés el devant detrás)

Euseb. (grany riallas) Ja, ja, ja

Man. (malhumor) Per broma estem

Conchit (Compasió) ¡Pobre xicot!

Pied. ¡Bon recort

Bern. (reconvenint á Camilo) Com vas vestit, que no ho veus?

sembla que fassas el boig.

Euseb. (rien) Ja, ja, ja no puch pensarho

Pied. ¿Be que ha fet?

Bern. Res distracció

(Camilo se trau la levita ajudat de D. Bernat y li dona la sabe la que se posa com si posan pantalons posantsela be per f.)

Camil. (ap) Es ben cert quant d'una ingrata

en va s'espera l'amor

n'hi á per tornarse mico

no se que hi fet del tarot.

(buscantlo)

Euseb. Com els dich, he quedat blau

enfilat sobre 'ls fogons

no se que s'empatollaba

mes la causa del soroll

es que escudella, carn d'olla

estofat y ficandó
esparramat jau per terra
com si cridés algun gos

Conchit. — Reina pura!

Pied. (à Manel) — En n'ts causa

Man. — Tretse son tretse

Pied. (ferli una mueca) — Xim plom

(En aqueix moment Camilo troba l'sombrero del senyó Manel y com li es petit forsejant romp las alas que li quedan ficadas y la copa à terra)

Tots. — Ah!

Camil (ap) — Vajá pensant ab ella
avuy ho esgarraré tot

Man. (Examinant el sombrero) — J es el meu

Pied. — Si bon negoci

Man (enfadat lo pasa d'un cop de puny y desfuig el lleusa)
Bon Bernat, sombrero nou

Bern. — J á mi senyor, que m'esplica
si ell fa sempre napos per cols!

Man (enfadat) — Com s'enten, lo ha de pagar

Bern. (à Camil) — Passa, passa (ab flema) estigam bons

Man. (correntli detras) — Me'l pagará

Euseb. (deteninlo) — Dexiho corre

Man. (tirantli l'sombrero de Camilo) — Te doncs, justa

Camil. (anananse, ap.) — Mon amor...

Pied. (à Manel) Vina aquí beneyt de l'hore
que m'ts tret ara d'axò
Euseb. Mes val que aclarim l'assumpto.
Man. ¿Com s'entén? vejam, que vols?
Pied. ¿Que ha de voler? la casaca
y la Conchita, el seu dot
Man. (ap) ¡Ay mare meba! (resolut) Consento
perque veig que 'ts bon minyó
pero escolta (li parla à l'orella)
Euseb. No s'apuri
tot s'arregla quant se vol.
Pied. (à Manel) Vejam si seras un altre
Conchit No retreguin ous morts
Eusebio (Al publich) Nada, vostés no 's distreguin
fent de veras Naps per bols
aplaudeixin ab las mans
no piquin pas de talons

Fí

BIBLIOTECA DE CATALUNYA - BARCELONA